

[Axel Sørensen.]

fordi man f. eks. skal køre til Sverige i sit eget automobil. Det kan gøres på det gyldige førerbevis, man har i Danmark, og noget lignende burde også være tilfældet med udstedelsen af jagttegn. Vi har som sagt i Nordisk Råd mulighed for at drøfte et spørgsmål som dette, og jeg håber, der kan findes frem til en løsning på dette område.

Ja, jeg skal indskrænke mig til disse bemærkninger og i øvrigt tilsige mit partis medvirken til gennemførelsen af en tidsvarende jagtlov.

Vivike: Det meste af dette lovforslag egner sig nok bedst til behandling i udvalget. Jeg skal ikke og kan i øvrigt heller ikke føje så meget til det, der tidligere er sagt af de andre ærede ordførere. Men jeg vil sige, at vi i forgårs behandlede et lovforslag om forbud mod nytårsfyrværkeri, og skulle vi nu være helt konsekvente i vore bestræbelser for at begrænse høreskader, burde ildvåben måske forbydes i jagtloven. Men her har vi altså det omvendte tilfælde: her påbyder man knaldeffekt, idet lovforslaget jo indeholder forbud mod brug af bue og pil og andre mere lydløse våben.

Jeg er ikke jæger i almindelig forstand; men jeg har alligevel nedlagt meget vildt, dog altid uden at benytte våben — heller ikke snarer eller fælder eller andre lumske indretninger. Jeg har simpelt hen brugt mine hænder; det er der mere sport i, navnlig når det drejer sig om harer, og det sportslige ligger vel også i, at det giver dyret, det giver vildtet en større chance.

Nå, men ildvåben er ganske givet nødvendige, for hvis de ikke blev benyttet, ville faunaen brede sig alt for voldsomt, og det skal også indrømmes, at ildvåben kan give dyrene en chance — navnlig hvis de betjenes af folk, der ikke kan ramme. Man siger nok, at det er bedre at ramme ved siden af end slet ikke at ramme. Det er rigtigt, for det er langt værre at ramme og ramme forkert. Derfor vil det måske, men også kun måske, være godt med en jagtprøve. Må jeg i øvrigt her tilslutte mig de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen fremsatte. Jagtprøven skulle jo ikke kun være et spørgsmål om betjening af geværet, men også om kendskab til fred-

ningstider og til forskellen på de mange dyrearter. Jeg kan i den forbindelse ikke lade være at tænke på, at man på den første årlige kongejagt nedlagde en kat. Det var ikke kongen selv, der gjorde det — det må jeg vel have med for ikke at risikere en dom for majestætsfornærmelse. Noget altereret blev jeg, men også noget beroliget, da jeg henvendte mig til sagskandskaben, det ærede medlem hr. Holger Eriksen.

Lovforslagets vedtagelse vil medføre fredningstid for krager. Det har vi ikke haft hidtil, men det ønsker man indført ud fra det motiv, at man ikke bør skyde fugle i yngletiden. Det er etisk set forståeligt, men så er det for mig lidt uforståeligt, at man ifølge lovforslaget giver ret til at skyde skovsnepper i yngletiden, og at vi ikke på dette område er lige så humane, som man er i Sverige og Finland, som vi har sneppe-træk sammen med.

Endelig vil jeg lægge et godt ord ind for odderen. Den er sjælden i Danmark, og vi ved kun meget lidt om den. Dette spørgsmål såvel som andre kan vi jo imidlertid drøfte i udvalget, hvor jeg kan tilsige mit partis absolutte velvilje.

Bækgaard: Ved en lovgivning af den art, vi behandler her, er der ikke så få forhold, som må tages under overvejelse. Lad mig blot nævne hensynet til vildtet, hensynet til sikkerheden og jagtens rekreative betydning.

Hvad det første angår har vi i mit parti ikke mange bemærkninger at gøre til jagttider og fredningsbestemmelser. Vi vil dog gerne, at det kommende udvalg ser nøje på § 13, hvor der klart forbydes jagt fra solnedgang til solopgang på al slags vildt med undtagelse af de fugle- og dyrearter, som specielt er nævnt i paragraffen. Tidlig morgen og silde aften kommer vildtet jo frem for at æde, og så er der mange jægere, der ikke kan dy sig, men beskyder vildtet i halvmørke og derved skamskyder det. Enhver kan vist forstå, hvilke lidelser et skamskuddet stykke vildt må igennem, før døden eller naturens renovationsmand, ræven, befrier det for lidelsen. Jeg tror, de mange jagtforeninger landet over har en stor opgave her, fordi de gennem deres medlemmer kan øve indflydelse på jagtmoralen. Kan den højnes, vil det være langt bedre end at